

Surinaamse mannen tijdens de kampioenschappen Twa Twa.

Foto Joost van den Broek / de Volkskrant

‘Zangvogels zijn net mensen’

Van onze verslaggeefster
Eileen Ros

DEN HAAG Op een parkeerterrein in een buitenwijk van Den Haag heeft zich zondag in de vroege morgen een groep Surinamers verzameld. Op auto's staan een stuk of tien vogelkooitjes. Gefluit vermengt zich met vrolijke salsamuziek.

Gisteren vonden de Nederlandse kampioenschappen voor zangvogelsoorten Twa Twa en Picolet plaats. Het houden van deze Zuid-Amerikaanse vinken, waarvan de prijs kan oplopen tot vele duizenden euro's, is een populaire hobby onder Surinamers. De traditie kwam met immigranten mee naar Nederland. Sindsdien vinden er met mooi weer in Amsterdam, Rotterdam en Den Haag, herhaaldelijk competitities plaats.

‘Die jonge Twa Twa van jou, doet die het een beetje?’, vraagt Tjala (54) aan vriend Johnny (49) die tegen een van de auto's leunt. Johnny lacht: ‘Hij fluit een goed deuntje, pijs, maar hij moet nog veel meer zanguren maken om topper te zijn.’

Het gaat tijdens wedstrijden om de lengte en hoogte van het fluiten, weet

Suniel Chedie (42). De vertegenwoordiger van de Amsterdamse zangvogelvereniging Ringmasters bezit veertig zangvogels, een aanzienlijk kapitaal. Chedie: ‘Maar niet allemaal in huis hoor, dan mag ik vertrekken van mijn vrouw. De vogels zijn verspreid over vrienden en familie.’

Zes vogels worden door de vogelkenner zelf opgevoed. Een dagtaak. Chedie: ‘Zangvogels zijn net mensen. Elk beest heeft een eigen karakter. Om met wedstrijden te kunnen meedoen, moet je de vogel erg goed kennen. Je moet weten welke verzorging het beste in het dier naar boven haalt.’

Verzorging bestaat uit het voeren, praten, cd's met zangvogelgeluiden afspelen, observeren en het toepassen van allerlei geheimzinnige trucs die in families worden doorgegeven. Chedie: ‘Het schijnt dat miereneieren goed zijn voor de scherpte van de klank. En mijn vogels worden vrolijk van het geluid van de stofzuiger.’

Chedie wijst langs de verzameling kooien op auto's naar een groepje mannen op een grasveld verderop. Twee kooien, hangend aan een lat in de grond, vormen het strijdperk. Gedurende een kwartier wordt bijge-

houden hoeveel en hoe lang de vogels zingen. Onrustig wippen Twa Twavinken heen en weer. Wanneer één van de beestjes zingt, zet de ‘schoorder’ – een scheidsrechter met een uitzonderlijk getraind gehoor – een streepje op een krijtbord.

Mannen speculeren over het totaal aan zangklanken. Verderop rookt Ewald (51) een sigaret. De lasser uit Den Haag heeft drie vogels: Pukkie, Bruintje en Lange. Twee Twa Twas en één Picolet, een kleinere vinkensoort. Ewald is opgegroeid met zangvogels. Zijn ouders hielden vogels in Suriname en familieleden zetten in beide landen de traditie voort.

“

Die jonge
Twa Twa van jou,
doet die het
een beetje?

‘Een goede zangvogel heeft veel training nodig’, legt hij met fluisterstem uit. ‘Hoe korter de slag, hoe meer punten.’ Slag? Ewald: ‘Een vakterm voor zangklank. Je hebt er een hele hoop!’ Zo is pijs de mooiste en meest gewilde slag: ‘Heel melodieuze met veel variatie’. En de kiau is een van de kortere slagen, volgens Ewald het moeilijkst om een vogel aan te leren. Ewalds favoriet Pukkie hangt aan het plafond van zijn slaapkamer. ‘Je moet zo veel mogelijk samen zijn met je vogel om de juiste techniek bij te brengen.’

Geroezemoes stijgt op uit de groep toeschouwers. Precies een kwartier hebben de vogels gezongen: de wedstrijd is gespeeld. Met 133 tegen 80 punten wordt Hagenaar Prem Lakhansingh (56) Nederlands Twa Twakampioen. Trots houdt hij even later een glimmende beker voor zich uit. Handen worden geschud, plastic bekertjes met Johnny Walker gaan van hand tot hand. De winnende vogel Guru-Dew (meester) rust in een met een laken verduisterde kooi voorin een auto. ‘Die krijgt vanavond een blaadje extra andijvie!’, lacht Tjala, ‘daar is hij dol op.’